

Sanda Maria Deme

Am strigat după mine

Coperta: Bibi Stroia

Tehnoredactare: Călin Chendea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEME, SANDA MARIA

Am strigat după mine / Sanda Maria Deme ; ed.:
Ioan Matiuț. - Arad : Mirador, 2009
ISBN 978-973-164-027-3

I. Matiuț, Ioan (ed.)

821.135.1-1

Editura **MIRADOR**
e-mail: miradorul@yahoo.com

ISBN: 978-973-164-027-3
Ediția a II-a

Sanda Maria Deme

Am strigat după mine

Arad, 2009

Rusalca

Am strigat după mine
dar nu m-am auzit
nu m-am zărit,
doar simptome de Zvon, alarma inimii
se pierde în nuanțe verzui
Nu clocesc în captivitate
nu suport delfinii răniți
culoarea metalului de aur mă deprimă
În gheața apei stau îngeri cu chipuri speriate
așteptând greșeli capitale mici
„lasă-ne Doamne” se tânguie păcătoșii,
în dezordinea ideilor apare Frica,
jupuită Melancolia atârnă plină de sânge
și trupul ascunde privirea întoarsă curajos
păcălindu-și gustul cu arome
Cineva aleargă pe câmpia memoriei mele,
până la ziuă mai sunt o mie de ani
și până la mine mai sunt o mie de nopți,
bărbații mei își pierd mințile, adorm mereu
pe șolduri spălate de apele lunii

mereu tăcută cu rochia lipită de pulpe,
cu părul amestecat în alge și iarba de mare,
ascult cum se istovește mânia
Uneori devin blestemat de frumoasă

(plăcerea apei depășește mângâierea bărbatului)
și sunt Rusalca prăbușită în nisip încins
năluca de la marginea lumilor,
în fond viața-nseamnă și puțină moarte
Simt în mine mirosul ierbii înflorite de tine,
am crezut că ai rămas acolo, în noaptea aceea,
noaptea prelungită
în care am plecat să aflu un adevăr
și m-am întors să-ți spun că nu l-am găsit,
atunci mi-am dat seama câtă foame de Soare
se ascunde în sângele meu

Război șoptit

Când toate trec pe alături
și nimeni nu-ți mai repetă numele
și nimeni nu te mai prinde de încheieturi
vin alături de tine
toate morțile pe care nu le-ai visat
se sprijină pe tâmplele tale
pe umărul tău
ceaiul de lângă de tine
are aroma de vară neînțeleasă
genunchii se înmoaie
tocești întunericul între obraji
dezordine imensă
ușa deasupra râului cu amintiri
se cufundă, puțin câte puțin
Îmi acopăr fața cu mâinile
Rămân tăcut și încerc să-mi imaginez apusul

Dă-mi te rog o petală de iris
Ca să pot împlânzi somnul dureros

Imaginabil

Azi mă prefac în lacrimă
aș putea să învăț să mor
ridic pleoapele încet cu efort
și tot încet cu efort cuvintele
Sensul întrebării este acela că nu știu nimic
NU MAI AUD NIMIC
Dacă te așezi lângă mine
am sa-ți fac umbră cu mâinile
aș putea să le țin în formă de aripi
soarele o să-mi ardă pielea
Eu am să compun un cântec de leagăn
să-mi adorm copiii
am să adorm și eu
ghemuit ca o fetiță fără părinți
sub noi
o mână nevăzută
va săpa niște litere mari gotice
și câteva semne de neînțeleș

Incertitudini

Nu am mult de oferit
o foaie de cort
o pisică ambulată
pot să formez un vers
să oftez
să-mi pun privirea de serviciu
costumul de sticlă glazurată
(știi vreun surogat pentru niciodată?)
Or să te întrebe despre buzunarul de la canapeaua
Vremii
îl știi, cel cu cifru ascuns
și tu o să desenezi într-un singur cuvânt
un bol de cristal
dinspre cer atârând spre pământ
N-o să mai plângi
(ce crezi c-ar merge pentru căderea în sus?)

O să-ți dau jumătate din visele mele
la vreme de seară
sau poate mai târziu

Mesaje din Neuroland

caut pentru tine cuvintele
încerc să fac scamatorii cu ele
în versuri, câte două-trei
le așez în inima ta amintiri

caut mângâierile pentru tine
dintr-un iulie fierbinte trecut
între noi, cana cu ceai
ritual ce ține loc de cuvinte
Aburul ceaiului desenează
punți circulare între priviri
între noi, învăluți
în aceleași spirale fragile față în față
oficiem ceremonia „ce ai”-lui
cu amintiri din grădina japoneză

Simt că mă prăbușesc în mine
în oglinzi paralele asimetrice,
prea multe realități
a mea, a ta, a noastră,
mă cuprind uneori
în cămașa neagră a gândului
nu pot să le suprapun,
zeii darnici cu noi nu-mi dezleagă visele
Bypass-ul tăcerii

ar fi o variantă să-mi izoleze inima
Prea des merg la culcare
îmbrăcată în cămașa îndoielii,
cu gândurile întoarse înapoi
mă întreb cu neliniște:
Oare nu timpul ne trăiește pe noi?
Cine cui se dăruiește?

Psihoterapie

Vorbele atârnă
ca rufele scrobite
albite
aspre,
vorbele acestea mă sufocă,
sunt zdrențuite
de plimbări printre stele
pași pe lună
vorbe intoxicate cu nori lăptoși

Bănuiala mea
ca Ariadna și-a pierdut firul
pare să se confirme,
mă derulez mereu singură
schimb hainele,
saboții de lemn au devenit o amintire,
sar coarda,
îmi oxigenez fardurile
ca să evit antiaritmicele,
frecvența inimii e constantă

Mi-a zis:
fată dragă
vorbește-mi
despre marginea visului tău

Licurici

Te-ai întrebat
de ce
suntem bolnavi de preadeparte
de ce
necercetate semne
se desfăștoară-n larguri
de ce
fug patru râuri sfinte
în șapte largi ocoluri
asemeni cercurilor care ne cuprind
de ce
mărgele amăgiri
se-amestecă-n sertare
cu frica desperecheatelor perechi
de ce
afară-i frig
arsura soarelui e amintire vie
de ce
bat clopote de seară în sângele aprins
râd fețe pe biserici îmbrățișate-n vânt
și filele din carte rămân mereu aceleași
albe

Te-ai întrebat
de ce
frunza lipită de călcâiul meu
e luminată de
un licurici?

Semne de foc

Ceasurile din noapte în care urcăm în doi
caligramele cu aplecări la sud la nord și aiurea
ne înșeală

O Doamne! ninge în locul în care
te-am strâns
te-am întâlnit în palmele inimii
în munții faguri răsturnând dimineața,
ocheadele de sub faldurile jocului
din toate covoarele lui Aladin
sunt în urma mea,

Obişnuiesc să mai aprind Timpul
din când în când greşesc la flacăra
dar ştiu să o păstrez,
în candelă parfumuri de stamină cu ezitări,
tăcerea se apropie de simţuri,
e cald sub gheaţa noastră
Semne de Foc când palmele se-ating
și brațul tău mă-nvăluie ca vântul,
e tânără femeia când râde printr-un gând uitat

O să te-nvăț să aştepti
și să visezi
complice cu zăpada
care se topește între noi

Psihanaliza

Am căutat sticluța cu Duh
din cămara amintirilor
și am găsit patruzeci de zile friguroase,
cred că mi-am rătăcit iubirea esențială
sau Duhul a dat în zarva luminii

am privit Copilul,
mereu se apropie de Focul vrăjit
porțile se strâng în jurul lui
lăsate fără noimă în grija Rătăcitorului,
brățări de aer se condensează în griji
pe respirații palide dorm greieri
care nu mai cântă

am privit Fata,
sub rochia groasă de pădure udată
tresare alungându-și somnul bizar,
mereu aceleași povești de Andersen și Grimm
Fetițo, ziceam că poate
ne-ar face bine un badminton
cu silabe sonore de drum'n bass
ca să nu ne plictisim,
răsăritul pentru moment e
doar o cifră desplicând bezna

degeaba trăiesc amintiri
ideile mele au trezit vecinii

dar
am să pun straturile cu poze lângă kimono
am să-mi vopsesc în albastru gleznele
și eșarfele de mătase,
o să presar levănțică peste damfurile de naftalină
din dulapurile care nu există
și n-am să plec nicăieri
nu-i așa?

Poem în verde

duc în mine multe vieți trecute
mă recunosc doar din priviri și vorbe

am rugat lucrurile să mă lase în pace

în bucătărie mirosuri de verbină
în cameră culori de verde

am obosit deslușind trecutul
din orele popasului nostru
pe care mi-l încătușai pe gleznă,
familiar,
banal

liniștea ca o perdea tremurândă
se strecoară doar în tastatura afurisit de albă,
ar trebui să scuturi literele politicii cotidiene
din ziarul pe care-l citești
până când o să mesteci sâmburii sentimentelor
până când o să întrebi ceva filozofic
de unde vii
încotro mergi
de ce eu sunt eu

să renunți la renunțare
să te plimbi între hotare raționale
să-ți schimbi ochelarii
și să formezi un desen mai precis
cu timpul tău

Weekend

Învelește un strop de magie
fapta e gata,
o să-ți ghicesc în talpă
o să-ți scot iepuri albi din torace
exersând tehnica mâinii stângi,
ochiului drept i s-a sfârșit bateria

carevasăzică
observi parfumul de vrăjitoare
în aer
în apă
pe sticlă
m-am înșelat
prinzând Soarele unei Duminici,
dar corpul tău
și trusa ta de zâmbete
mă ard

comme tu disais que tu m'aimais!

Dorința

Vreau
cu o poftă nebună
să-ți privesc tâmplele

Vreau
numai o clipă
să trăiesc în ele,
în cascadele zvâcnind
dincolo de picurii reci
de sudoare

Vreau
să-ți sărut, anume,
indiferența de piatră,
să-ți alung somnul brutal
de apa lovită de mal,
când ziua-și strecoară legenda
printre vitralii scurgându-și
lumini rătăcite în noi.

Fărâma de adevăr

Sunt fericită
ca în tremurul
existenței tale
ai știut de mine
și mi-ai spus pe nume.

Mi-ai spus
că sunt o ploaie
de iarbă fierbinte,
o mare dureroasă,
o lume flămândă
și prăfuită
de jocul corăbiilor.

Sunt fericită
ca în iubirea ta
pentru navele
ce se născură
din spuma adâncului,
sunt o fărâma
de adevăr.

Replici pentru neîncredere

Adorm legănată de
Cântecul mut al genelor tale,
Ochii îmi scapă printre degete
Ca nisipul soarelui de piele.
Mă scald în mâinile tale
Și trupul îmi freamătă
a primăvară.
Mă joc cu sufletul tău
Căruia îi dăruiesc
Lumina florilor din mine,
Șerpi verzi îmi mângâie somnul,
Și cozile lor răscolesc
iubirea din tine.
Potop de frunze
ne prind de mâini
Conducându-ne spre ziuă.

Tu te grăbești

Tu te grăbești,
mai tare decât toate florile
te-mbălsămează
nostalgia mea.

Trei sori nu sunt prea mulți
pentru noi care avem
trei luni în cerul nostru.

Tu te grăbești
Pe brațele mele în așteptare
se preling nevăzute ființe, frunzele,
frunze căzătoare
peste un covor
de frunze muribunde.

Realitatea – un vis propune
Cu un fir de iarbă între dinți
Caută ursita dreaptă,
Caută credința.
Eu te cred.
Tu te grăbești.

Liniștea nopții

Frica mea - iedera zidului,
mi-ai auzit vocea
din ascunsele cărări ale inimii?

În aer se sinucid privighetori.
La miezul nopții totul e liniștit
în casa noastră.

Două ființe făgăduindu-și îmbrățișarea.
Potop de fulgere tâșnind
din trecătoarea rană a
primăverii.

La miezul nopții totul e liniștit.

Sunt doar eu, conturul unei stele pierdute
fragilă și blândă.
Văd după atâtea veacuri
tremurul ei
când cade o piatră în apă
să legene depărtate maluri.

Suntem călători

Spune adevărul
fii unic
în dezordinea lumii.

Jocul există
atâta timp
cât participi la joc.

Eu n-am nici o treabă,
Sunt ca un embrion
Sunt ca un sfinx
Sunt ca timpul.

Visele mele se nasc dimineața
și mor dimineața,
pescărușii n-au răbdare.

Din când în când
ating cu totul întâmplător
viața ta,
nu am dovezi,
jucându-mi sufletul la zaruri
într-o toamnă de aur
târzie.

Cuvintele mele

Cearcănul vânat
în care mă ascund
ca să mă pot feri de preziceri -
fără să-i spun, te caută.

Cămașa ta miroase a noapte,
nu știi cum doarme o fată,
arcuț șoldului
epuizant de trist
se-nvârte brâu pe lângă tine.

Sunt în ziua când ai intrat în anii mei
să-ți spulberi ceața din frigul altor vârste.
Nu se întoarce nimeni din noapte mea
și nimeni nu vorbește despre tine.

Retras în drumul tău,
unde nu știu dacă am să ajung
vreodată,
o să m-aștepți
cu fața căzută
în cearcănul visat,
fără făgăduieli.

Acum locuiesc într-un arbore de sticlă
un copac călător,
mirosul meu de femeie
îl împart
doar cu orzul sălbatec al serii.

Am stins felinarul,
am distribuit tăcerea în jur
și până la tine
nu ajunge nici visul.

Dialoguri din Eden

– Tu altfel vezi trăirea
și altfel adormirea.
În întuneric plânsul tău
se rupe-n aer
sorbit de nori
în valuri de vânt și de lumină.

O lume ai creat și ea nu este,
un zid ai ridicat
între noi doi.

Aștepți surâsul meu
în visul tău cu iele,
să-ți încălzească sufletul răcit
și trist
luat din stele.

– Îngenuncheată, delirând sărutul
în fluturi galbeni, violet și albi,
mă cauți în ceața din vârstele de ieri.
Ce poate gura ta de sare să mai spună?
Ești obosită,
până la mine, în sfera mea,
mai ai să treci prin mii de ani.
La fel, ca un străin,
ce sunt aici,

plec mai departe,
suntem ai amintirii,
sting lumina.
Tu, vei rămâne, aici,
mereu a mea,
în părul tău bogat zăpezi,
nisipuri, pustiuri și oceane.
Fii fericită, ai trăirea!

Eternul surogat

Ți-am reproșat sintaxa obscură,
cuvintele tale sunt puse
să primească un triplu sens.
Fără răsfrângeri în real.
Eul nostru este animal,
existența particulară ne privează de lumină
(poți să inversezi fraza).
Ești plin de trufie și de dispreț,
ca nimeni altul,
mila s-a întâlnit cu mânia
în viața ta.

Viata e așa cum vrem noi,
ca hainele pe care le îmbrăcăm.
Lucrezi argila ca să modelezi un vas
pe care-l folosești datorită
golului interior.
Casa are uși și ferestre,
golul dinăuntru
o face să fie locuită.

Cui vei da pustiul
și noaptea din care nu vei mai putea ieși?

Vântul prin spații confuze
poartă măștile anilor rămași în urmă,
căutările,
plânsul palmelor mele,

sângele aprins - spaima trupului,
amurgul otrăvit de galben.
Aud țipătul genunchilor tăi
căzuți în uitare.

Curând vom ajunge la marea pustie
unde nu ne așteaptă nimic.

Suntem într-un munte de gheață
eu, un desen transparent.
Poți să-mi aduci flori și fructe
și coșuri cu vorbe,
piața-i aproape.

Existenz

Ne ducem și
revenim
de unde am fost
iubindu-ne.

Seara, în jurul mesei,
sunt așezate și umbrele,
într-o tacită așteptare
de alternative,
multe, puține.

Totul în noi e flacăra
ca în ziua dintâi,
purtam semințele vieții
iubindu-ne.

Aurore și apusuri
fără sfârșit
de la primul scâncet al vieții,
îndrăgostiți de aroma trupului
pieritor
ne privim
iubindu-ne.

Mesageri ai Soarelui
spunem rugăciuni tăcute
iubindu-ne.

Amăgirea

Așteptam bărbatul
care să-mi caute prezența
în minunea caldă
a oglinzii mele goale.

Am pictat o ușă
chiar în mijlocul oglinzii,
după ea s-au deschis alte uși,
fără ordine.

Ordinea - paznicul sufletului
își trimite mortuara rigiditate
în gând și simțire.

Te-am visat prea mult,
îți pierzi consistența,
brațele mele căutându-ți umbra
nu se vor mai încolăci
în jurul conturului tău.

Voi deveni și eu o umbră,
prea mult am mers, am vorbit,
m-am culcat cu fantoma ta.

Mai am vreme să-ți fac
un trup viu,
dar dorm și visez

imaginea ta perfectă
în inima și fruntea mea bolnavă.
Mai pictez o stea
lângă ușă,
fierbinte,
să topească oglinda.

Rămân cuvintele mele
să umple formele cu răspunsuri.
Cerneala s-a uscat
cuvintele sunt imprimare
de ordine.

Închidere în tăcere

Ești atât de departe.

N-o să-ți caut mersul în runele nopții
printre spaime,
speriată de frigul așteptării.
N-o să te chem în seara asta străină,
în spațiul gol în care nu te ating,
în drumul meu pândit de păduri fumurii.
Flux și reflux - dragostea ta,
pe țărnișă doar eu,
eu și resturile cicatrice.

Mi-e totuna dacă plouă sau e soare

Mă chinui să învăț mereu să tac
și izbucnesc adesea ca o lavă,
norii mă acoperă
și îmi pregătesc cenușa.
Sunt femeia cu gâtul prelung,
cu pasul frumos,
cu ochii frunze de salcie,
cu părul răsfirat de degetele tale lungi,
cu întrebări în suflet.
Suntem într-un singur spațiu,
într-un singur timp,
pe un singur drum.
Ești departe, departe.

Rosa canina I

Geniul
solemn ca leul
și trist ca pasărea de pradă.

Aveai palmele palide
și-mi arătai casa de piatră
și râul care trebuia traversat.

Sunt aici, voiai să-mi spui cu privirea.

Sufla un vânt dinspre necunoscut.
Îmi ating fața, împrumut mereu
asprimea copacului.
Am vrut să te chem
peste tot ce există,
comunicăm într-un cod de care uitasem.
Cu singurătate și teamă,
în fiecare clipă încercăm să amânăm
răspunsul care ni se cere.
Cărări de turnesol spre ochiul fântânii,
acoperă rănilile,
tu, mai bătrân cu o clipă,
îmbrățișat în vrăji,
treci prin vise
ca o chemare.

Azi noapte cântărețul n-a mai visat
pe trestiile îndoite. A înțeles
că nu era nici un flaut în cer,
totul era în el însuși.

Mansarda Iluzoria

Deferirea ta zilnică unei justiții a fiarelor
în parcul municipal,
sau prestarea unor servicii la domiciliul ideilor,
te lasă să jefuiești un trup amețit de speranțe.

Un soare obez plimbă
crochiuri de umbră în spațiul odăii,
trecând dintr-o formă în alta.

Probabil visezi
într-un elan generos de tandrețe silueta-ntre perne,
conturul unei femei iluzie,
sclipiri de cercei
cu lobul urechii asemenea scoicii,
reflex de sîdef,
relieful pânzei lipite de coapse.

Visezi,
o femeie din dinastia florilor
pe care să-ți așezi buzele, frunze fierbinți.
Arcul genelor tale lungi,
încordat de sărutări și suferind de lună,
caută odăile vântului
unde am iubit fără sfială.

S-a mutat uitarea în zile?

Dacă plec, caută
miracolul numai de noi știut.
Am să trec pe alt drum,
cineva îmi va șterge urmele.
Castelelor noastre
le vom spune istorii din viitor,
fotografia cuvintelor,
tu poți orice.
Sunt femeia cu ochii aprinși,
poate iluzia unui timp din care am plecat.

Fără somn, vom fi călători între margini.

Neopritului

Vântul vântura-lume
de la nord-est,
Fii un yang-yang dacă vrei,
Fii un Hei-Hei dacă vrei,
Pui de lună,
Semilună,
Lună de argint,
Doi Șobolani Albaștri
îți trimit bezele-cu-frișcă.
Ești regele stridiilor,
omul care schimbă alfabetul.
Sărută-Mă
pe ochii împrumutați de la
Pisici Sălbatice.
O să-ți spun
șase sute de povești despre
litera X din alfabetul tău.
Pisica Nelson umblă încolo
și-ncoace în ciorapi portocalii
cu pălărie roz,
preferă luna
cuvinte lăptoase
cu miau bine ascuțit.

Hai cu mine
în trenul Cramponului de Aur Ltd.,
Observatorul Șef
Al Comitetului celor Șaizeci și Șase,
să mergem în țara porumbului fiert.
Sărim la Curba în Potcoavă,
ne ascundem în casa dintr-un copac găunos,
noaptea o să căutam boabe
de măceș, de agrișe verzi,
vreo doză de magie,
într-o inoxidabilă poziție lotus,
ca să ne facem Amurg,
sau Paradis, sau
Teddy-bear.
Ai destulă înghețată pentru mine?

Skiathos

fundare în miezul Sporadelor
albastru-lumina
scrijelind sălbatec ochii,
ochii mei
forfotind pe plajă
la hotel pe terasă
ziceam că
numai la oglindă exersez
eleganța tăcută a Gambei
dar tu mă chemi
și eu zăbovesc lângă tine,
dans între noi
septembrie
între mare și cer

Vânătorul de vise

Din mintea ta
am extras niște
amintiri coagulate și
o privire care mi-a mistuit
privirea.

În mintea ta
este întuneric,
numai sunetul flautului
îți poate desfereca porțile.

Vulpea
sunt eu,
panglica de miros.

O împușcătură,
încă una. Ca și cum
aerul din jur ar fi o țevă
iar soarele un glonte.

O zi de vacanță

Ai un raft întreg de amintiri
desigur,
amândoi ascundem multe cuvinte,
dar când deschidem de fiecare dată dulapul,
din el se revarsă stelele, luna și soarele, cerul cu
nori,
amestec nedefinit de sentimente,
se-ntâmplă uneori lucruri nostime
în camera cu umbre mărunte de lumini

Mi-ai spus să-ți dau o zi de vacanță
o ceașcă de ceai, pâine prăjită, turtă dulce
să călătorim prin imaginarul clandestin
eu o să te ascult
dragostea noastră își va face de lucru
printre îngerii ieșiți la plimbare
pe coli de curcubeu, ploile n-or să ne mai primească
mâinile
suspendați între cer și pământ
nu-ți mai simt depărtările
nu există cuvinte pentru necuprins

Apoi vine seara
și una din mașini ne duce pe fiecare la viața lui
pană când o dată o să te aștept acasă,

o să-ți aprind candela ca să vezi că
drumul spre viață trece prin brațele mele

Cert e că azi te-am plimbat cu mașina mea

În seara asta

Mă urmăresc gândurile
în seara de moș Crăciun,
cu îngeri,
crescuți din întuneric spre lumină.

A intrat iarna-n oraș
când mă pregăteam
s-o chem la mine
pe vecina lui Dumnezeu
pentru un transfer de materie.
Aveam întrebări,
răspunsuri,
de sfârșit și de început.
Prietenul meu
plonjează mereu invers, spre cer.
O mie de mâini
i-am întins spre pământ.

Azi noapte
lătrau câinii,
întrețineau discuții
pe teme cosmetice
(frumusețea ciolanului).

Nu mi-e somn,
stau de vorbă cu fulgii de nea,

femeia din cer,
înhămată la constelații,
a uitat de mine.
Nu știu dacă vine
să mă dezlege de un destin
legat de grădinile publice.

Voi primi doar un surâs
în seara de Moș Ajun.

Scamatoriile serii

Caut cuvintele
încerc să fac scamatorii cu ele
în versuri, câte două-trei
le așez în inimă, amintiri
Simt că mă prăbușesc în mine
în oglinzi paralele asimetrice,
prea multe realități,
a mea, a ta, a noastră,
mă cuprind uneori
în cămașa neagră a gândului
nu pot să le suprapun,
zeii darnici cu noi nu-mi dezleagă visele
Bypass-ul tăcerii
ar fi o variantă să-mi izoleze inima
Prea des merg la culcare
îmbrăcată în cămașa îndoielii,
cu gândurile întoarse înapoi
mă întreb de neliniște:
Oare nu timpul ne trăiește pe noi?
Cine cui se dăruiește?

Oglinzi de iarnă

La început
erași numai o presupunere a mea
în sensul unui timp nenăscut,
nu mai știu ce-am văzut
și cât timp am simțit
freamătul și spasmul
mirării trupurilor noastre,
îmi spun că altcineva a sărutat
trupul meu lăsat să-l răscumpăr
cu vina mea și cu moartea
Vino, se apropie seara
vino să dormi între cuvintele mele,
o să-ți torn lumină de floare în gânduri,
sunt Doamna neliniștii tale,
mă dezbrac între oglinzile
dispuse simetric în ecoul nervilor mei
Vino să-mi săruți umerii,
când mi se face frig.
căci oglinzile sunt de iarnă.

Decembrie

Coboară anul în suflet
făcându-ne să-i numărăm
pe cei ce vor mai fi,
e drept, fără-o grabă prea mare.

Zori sângerii se deschid
la auzul cuvintelor dintr-un alt timp
când mă-ncălzeam la un foc palid.
Trei iepuri se dau peste cap,
nouă plopi devin fluiere galbene
pe șesul cuminte ca un somn mineral.

Ne-ntoarcem în iarnă
de pe unde am umblat
c-o răsuflare mai grea.
Un ochi transmite celuilalt vederea
acum focalizată într-o sondă.
Întors înlăuntru
râde numai în sine
fără să spună de ce.
Nouă ne aruncă
într-un ghem de declin
(ochiul - ins cumsecade)
doar un surâs neutru.

Decembrie II

Din părul meu încă-un fir s-a mai dus
și astăzi, cum se va duce și mâine.
Soarele răsare la 7,30 dimineața
o slabă lumină, suficient de puțină
ca să ne distingem unii de alții.

Iluzia - vameșul porții,
ne acordă scutirea de plată.
Ascult viața pe roți,
cineva s-a oprit tocmai sub geam.
Cobor cu prudență, trăgându-mi mănușile,
cu gândul la ciclul diurn al rotitului.

Zăpada bemolează pe un ton elegiac,
e mare melomană, cere blănuri mătăsoase,
roșcate, albe-negre,
cu înclinări solitare și filozofice.

Doamna de pe calul sur
suferă de ateroscleroză
are uneori, lipită de cap
o urnă fragilă,
un horoscop cu destinele omului,
o candelă cu ulei afumat
de timp,
sau ține ascunsă-n fular

luna subțire
ca un disc fluorescent.
Trebuie să-mi presar drumul cu sare
altfel alunec
pe streășina ființei mele.
Întinși pe traverse umerii mei
învață, ca-ntodeauna, ce-i moartea
și frica.

Arde lumina
m-arată bătrâna, slăbită,
cu spatele îndoit
(sau e doar umbra mea proiectată pe zid).

N-am nevoie de o mână caldă
nici de un veston fierbinte
să-mi încălzească
gândurile gheață.

Decembrie III

Aș fi vrut să mă pierd
în ziua care albea câmpurile,
într-o ninsoare mirată
mă întrebam dacă vii, dacă pleci.

Ceva nelămurit modifică
mișcările mele,
cămăși spânzurate de frig
se zbat pe frânghii în curțile interioare.

Te-aș căuta
cu insomniile înhămate
la sania cu flori de gheață
dar îmi curge în sânge o iarnă de fată.
Urmele mele nu se-ntorc,
brazii emană ceață.

Părul meu cânepiu, de iarbă uscată
redus la culoarea pământului,
te învață să descânți întunericul.
Nu mai am decât arcul
pe umăr, alung corbii de iarnă.

Tu ești numai o presupunere a mea,
ne iubim flămânzi în cuiburi de stele,
femeia locuiește foarte departe,
nu s-a întâmplat nimic,
nici o minune,

ți-am spălat cămașa și oboseala.
Nimic nu s-a întâmplat.
Arsă de rug și blesteme
carnea a uitat oboselile toate.
Într-o răscruce de iarnă și noapte,
prea multe găuri în memorie
sângerează strivite între buze
lăsând gândurile fără veșmânt.

Dacă adormi în frig,
mirosind cuvintele mele,
în ziua ce scade și noaptea ce vine
rănită de atâta alb,
ne vom îngropa în liniște.

Am să devin trup
lipit de trupul tău
cu aripile închise în noi.

Zilnic

cunosc mișcările tale
adesea mă lipesc
de pieptul tău
învelit cu soare pe dinăuntru,
odele metalizate sunt după noi
o să-mi istovesc lenjeria
în mii de confetti
cu prozodie new age,
nu privi spre trupul
uns cu sudori ale năucirii
între o ceașcă de cafea
și un sânge cu apă,
îți voi face un transfer
dintr-o inoxidabilă poziție de lotus,
dacă printre ramuri
se înfășoară noaptea
o să mă adăpostesc
sub plămânelul tău stâng
ca într-o vizuină
ascunsă de indiferența inimii

nu e nici o iarnă
în orașul acesta ieftin

Clip-Clap de iarnă

Noapte de iarnă. Cer înstelat.
Nici un fior
doar un surâs din tinerețea mea.
Pe umeri frunze galbene s-au pus
zăpezi de altădată.
La dreapta soare, la stânga lună
un pas în ziuă, celălalt în nimeni.

Un fulg din nemișcare s-a desprins.
Sub ochii tăi mirați
stă doar icoana mea
și desenează duioșii materne.

Eu sunt aceea
care te-am oprit din cale
cu gândul – altfel
nu am îndrăznit,
zâmbesc,
de ce așa târziu?
„clipe se cațără în clipă
risipă fără cer, fără aripă”.

Sunt eu,
umblând în vis după corole,
las vântului
o singură lacrimă.

Colind pentru copil

Cu rănilile mele, voi înveli rănilile tale
fără să-ți cer nimic în schimb.
Îți dau un fagure de lună
și fragi de stele coapte,
cu flori de zori te-mbrac,
nu plânge,
suflarea-ți este străvezie.

Cui să te-arăți și cine să te-admire?
afară-s monștri
ce par că-s blânzi, la început.

Te mângâi pe frunte cu mâna din gând,
ea simte speranța.
Se scutură anii
cu zmaț de rugină pe tâmpile cărunte.

Un om de zăpadă ți-am făcut,
în povestea mea albă
se apropie colindători,
vine Crăciunul.
Florile dalbe,
Crăciunu' cel bătrânu'
Florile dalbe,
cu fulgi născuți din ape,
Florile dalbe,

și daruri minunate,
Florile dalbe.

Nu fi mâhnit copile,
privește!
Astrul ridică din mare
cununa luminii,
dintr-un hău al timpului
pe care nimeni nu-l știe.

Fobie de iarnă

Munți de zăpadă și flori de gheață,
Morgana îmi ruinează mințile.
Cuvintele mele
le trimit scrisori în cer,
desenate, știu să zboare,
descântece pentru dorul de soare și lumină.

Mă șterg de nesomn și îndoială.
Vântul să mă dezlege de blesteme
am fost prădată fără urmă de milă
sub protecția îmbrățișării,
transferată în altă iluzie.

Râul meu curge sub poduri de gheață
urăsc iarna lungă,
matematica ceasurilor s-a schimbat.
Nu găsesc nici un drum
pe cărările troienite.
Călăuza sunt eu
în nesiguranța rece a drumului
pe care nu vine nimeni.

Ningea frumos pe strada copilăriei,
odată modelam bulgări de zăpadă
roșie în obraji rotunzi,
mereu mirați de fuga anotimpurilor.

Acum zgribulită de frig
privesc prin tunelele săpate de soare în ceață.
Walkiriile controlează zarea de omături,
sălbăticiuni înfometate își plimbă boturile
mânjite cu rășini de brad.

La sfatul Himerei
stau și privesc
albul patinoarului deprimant,
albul hârtiei de scris,
nu vreau să pierd clipele
care poartă chipul tău.

Am să plec în emisfera sudică,
călătorie nici înainte, nici înapoi,
să caut căldură și lumină
de care am nevoie.

Bucla timpului

Mâine va fi prima zi în care
am să știu mai bine ce-a fost azi.
Iubirea mea de viață e-tinsă
asemeni unei funii de spânzurat.

Cine să mă audă?

Vocea de clopot:
„De unde vine omul și
încotro se-ndreaptă?
Nașterea și Moartea stau pe
aceeași treaptă”

Crezând că voi ajunge
unde n-am putut să ajung niciodată,
m-am strecurat pe după mine,
înainte de a-mi întâlni imaginea
la marginea unui echivoc.

Geamul unui gând

Reversul dispariției după colț
este apariția concomitentă după colț,
mai încolo
băiatul blond cu trotinetă
așteaptă să-l calce o mașină.
O mică obsesie,
nu am respect față de statui,
mă cântăresc în fiecare a treia duminică,
constat un minus de nouă kilograme,
de aceea nu mă plictisesc niciodată,
de aceea mă joc din motive nedefinite,
de aceea sacrific o parte din coada mea.
Aud tot ce se spune despre mine
să nu scap de bănuiala ascunsă
că mi-am pierdut mințile.
Înșelătoare scoarța realului imediat
iar dedesubtul ei
prea multe găuri în atavism
prea multe găuri în memorie
prea multe găuri în conștiință,
rugămintea deschizându-se asemenea coapselor,
ușurința de-a aluneca definitiv
prin oricare gaură, oricare clipă,
atingând în locuri diferite
cercul vieții noastre.

Pisica numită Nelson
pare împăcată cu soarta ei verde,
e gri, religioasă
dansează cu pași zâmbitori,
tușește rar,
doar dimineța, scuiță,
se scuză mereu ocolind întrebările,
alunecă mereu într-o banală relație
medic-pacient.
O să-i extrag o măsea, două sau chiar trei,
fără anestezice
pe canapeaua violetă.
Nimeni n-o să știe cât o să mă doară.

Echilibru

Să nu te pierzi în amănunte,
Să nu te pierzi în idealuri,
Să nu visezi la frumusețe,
Căci mintea face valuri, valuri.

Mărgeaua aruncată-n ape
Dă cercuri mari,
Ca mintea valuri,
Din urme vii învolburate
Rămân aceleași liniștite ape,
Și unde vezi tu idealuri?

Rămâi prudent, veghează ora
Ce va veni, ce se va zbate
Promite-ți ție lovitura
Și toate le vei duce, TOATE.

Avertisment

Picioarele mele lasă urme de ulei
pe viitorul care neîncetat vine
și nu pleacă defel.

În șir de găște coloana pășește-n cerc.

Dimineața mă spăl,
cu inima sclerozată ciugulesc
ziarele de pe bancă.
Mă gândesc
la excepțiile tuturor regulilor,
legăturile le fac întotdeauna
cu câteva străzi de joi.
Timpul se modulează
în abstracte formule matematice,
în care caută expresia
aproape materială a morții.
Misterul devine certitudine.

A coborât uimirea oare
peste acest oraș afurisit?
Noaptea trecută am visat
că teama a trecut.

O să-mi iau o mașină mare, dată-dracului,
fiindcă iubesc viul condamnat la moarte,
iubesc lumea căreia i s-a dat
dimineața și simțirea,
iubesc trandafirii aroanți și dafinii roz
și citesc mereu scrisoarea ta albastră.

Dar,
mă înăbuș din lipsă de timp,
de lipsa de oxigenul distanței,
corsetul mă strânge la sfârșit de bal.

Condu mi-a spus Dumnezeu,
fii atentă
pe unde te duci.

Eden online

Întoarce pagina
e albă,
e ziua care vine,
s-a născut din ieri.
Seninul minții
naște noaptea gândul,
izvor
amplificat de tine.
Nu-i da crezare,
un gând,
o lacrimă,
visare,
nebunie,
e trecător
înșelător.
Căuta lumina minții
rupe păianjenii din vis,
nu scapi din plasă,
e conștiința ta
în lupta cu tăcerea.
Mai bine taci
rămâi tu însuși.
Ascuns în tine
vei găsi puterea
pe drumul tău,
creat și necreat
de ieri.

Politica de seară

Am împărțit fix,
în rate succesive
consistența faptelor,
atât pe linia verticală
cât și pe cea orizontală,
căutând acordul lor
semnat pe baze rezolute.

Doctore,
alunec mereu în trecut
și mor pe perna transpirată.
Umbra în diverse ipostaze
a devenit nonsens.

Prea multe șocuri atmosferice.

Dacă trăiți cu două făpturi
una, substanța tangibilă
în carne și oase,
cealaltă doar cu proporții exacte
în mintea dumneavoastră,
primiți-le pe amândouă-n pat,
din când în când.
Fără îndoială, der Abend kommt
femei, bărbați împreună,
liniște mitteleuropeană,
cu orgii intelectuale
în Palatul de Iarnă.

Soldatului

Ar fi timpul să înveți
să poți vorbi cu tăcerea.
Un țipăt enorm sfâșie lumea.
Ce spaime te chinuie?
Ce blestem ai de împlinit?
Rădăcinile ies noaptea și întrebă
pe unde întârzii.
Încotro vei îndrepta ochii,
cui vei ascunde durerea care macină?

Vântul deșertului cheamă moartea.

Caut cuvintele răcoroase și bune
ca apa ulcioarelor,
cuvintele mele sunt tăioase ca fulgerul secerii,
cuvintele mele prezic iubirea sau moartea.

Sunt prietenul celor umili
îngrijesc în tăcere visele omului,
vorbesc prin somn despre un blestemat
care a băut crinii și frica
călcând peste mare.

Dacă nu mai avem nimic de spus,
să ne luminăm odaia
cu râsul nostru de portocale rănite.
Vei merge singur să bei
Lacrima nopții.

Sub soare

Spirala asta
are repere interminabile,
dimineața se cațără pe ea
voci de înger.
Bella combinazione
Antonio Trio - Blackmore's night,
cuvintele se coagulează
în vocea perfectă și clară,
poezia e în pijama roz.

Am insomnii florale
când privesc cerul disperat
de prea mult albastru.
Cu odihna vântului
îmi modific regimul de singurătate,
nu pot să pierd nimic
din ceea ce stăpânesc,
răsăritul soarelui e constant.
Călătoresc zilnic
în jurul casei mele,
iau barca și mă urc în cer
și-n pământ
și-n flori,
să enervez norii
așteptați de plante.

Zadarnic
ascultă Turnul
corul Danaidelor.
Să închidem psiho,
nu există riduri în trecut.
În palma mea
am răsuflarea unui continent.

Cântecul Noptii

Milenii

Narcotizez vocile serii,
să le dau vântului
și s-adorm într-un subsol cu epave și pești.
Surâsul Madonei e fragil,
veșnic surâs, fără iluzia
că vameșul porții, căruntul,
ne-acordă scutirea de plată.
Sub bolți albastre-aurii
se cânta Missa Sollemnis
pentru mieii plăpânzi, ascult
tăcerea mieilor din staule reci și umede.
Copii-nfloresc și se bucură
sub pomii de plastic ai veacului.
Nemurirea era în trupul tău
în mersul tău de ape
în ochii abia deschiși spre verde,
în durerea cerească.
Mă întorc dintr-un vis,
de departe,
cele șapte izvoare sunt azi fecioare
prinse într-un alt hotar,
puterile lutului
încep și sfârșesc
taina sfântă a dragostei.

Mă dor tălpile cu care am tăiat
drumul prin țelină. Și mâinile mă dor,
cu care am îmbrățișat prea devreme.
Doar trunchiul meu se-ndoaie câteodată
peste poduri, în zborul de culori,
îngenuncheat,
cu gâtul întins spre lacrima mirată.

Ploios

nu mă recunoști

așa cum făceai demult
în copilărie
traversai bulevardul
cu noaptea pe umeri
buzele tale mă țineau în viață.
Intențiile mele de cățărare
pe scena
cu ochiul în gol
sfârșesc pe Plafon
ori în semitonul din
memoria mătușilor emigrate
Septembrie ploios
în grădina Domniței,
tu sforăi teribil
sub becul strălucitor din baie
(tractorul pompierilor e de vină)
iar eu izbucnesc în pomi
cu gânduri din
biblioteca ascunsă a creierului

Heiho Rainy Day

Iertarea

Sacerdotal treci
Doamna Tăcută
peste anii mei
lâncezind în dezordine,
mereu am întrebări-răspunsuri
pe tabla întoarcerii
Noaptea te aud,
ești Bufnița Oarbă
din casa bătută de vânt,
halucinezi despre un destin
într-o margine

Nu vreau jertfe zadarnice
spectacole bizare,
prea multe gânduri cheltuiesc
căutându-te în vrajba sonoră,
dă-mi împăcarea
Locul tău
e în drumul fără sfârșit
pământ sărac
cu măracini

Eu
sunt în țara de piersici,
pretutindeni izvoare și taine,
ezitarea mea se naște din mirare

Am prietenii
cu care am învins
Am privilegiul
de a muri și de-a-învia
Doamna Tăcută,
ai căzut pe o planetă
care nu mă cunoaște
Credința mea
e somnul de crizantemă
din valea necosită a memoriei mele,
încarc amintirile
pe corăbii mov
și le dau drumul
pe o apa fără culoare

Neuroland

tainic alunec prin tâmpile tale
și mă topesc în gândurile matematice ordonate
un, doi, trei, al cincilea mă doare,
logica cotidianului, friptura în sânge a buzelor
sau sărutul cu alge la mijloc,
rămâne ceva incert
pieptului meu i s-au prezis coaste
inima cu chipul maro
nu vrea să afle nimic,
zilele mele se trec pe drumuri,
între un cuvânt și altul mă caut

lasă-te-ncet
pe genunchii mei zgâriați de teamă
pofa de pace o să ți să scurgă printre degete,
nu-mi spune pe nume, sunt aici
am insomnia toamnei, am fost plecată în regiunea
visului
unde pot să respir
cu toate ideile

Innuendo

Cu lungi arcușuri iarba caută
și descântă trupul din care femeia plecase.
Ecoul poartă clopoșelul altarului,
e haina de aur a lui Orlando Furioso,
Laertios mănâncă rădăcini și ierburi
în spațiul fără limite, fără fulger, fără stea.
Fiecare zi, fiecare oră pot fi ultimele,
infernul l-am fabricat noi înșine
căutând fericirea.
Rotunjirea strălucirii e amiaza,
un soare la zenit
prins într-o imensă apă turbure.
I-am spus prietenului meu,
deoarece pot să vorbesc fără teamă:
„John” i-am spus,
(acesta nu este numele lui)
„întunericul ne înconjoară,
s-aprindem focul,
să ascultăm Noaptea Pontului.”

Dorm femeii pe lespezi
în lumina lor adusă de dragoste.

„John, să pleci o vreme,
nu e nimeni

în toată întinderea goală unde aștepți.”
Femeia a renunțat să se întoarcă,
fluturii i-au luat cuvintele,
stelele i-au adormit în păr.
Femeia aceea a plecat pe urmele tale
renunțând să se-ntoarcă între oameni.

Tu

Domnul Este scrie rar
refuză să-și facă publice mirările
să-și comercializeze stările de suflet
e obscur de teamă
să nu i se jefuiască secretul

Scrie, te rog
acum vine seara
prepar eu ceaiul aromatic
și mă lipesc în afișele
cu nume de dirijori și stele exotice

O să-ți răspund
cu toate frunzele căzute ca o frunză
cu slove pe foi subțiri de mesteacăn și alun
avioanele și îngerii pentru vise
se-nvârtesc prin aer

Voi purta o cămașă strălucitoare
poate voi plânge cu șampanie
sau voi răspândi
o mică fărâmbă de veșnicie

Stăm față-n față
spune-mi Domnul meu,
e mai ușor așa?
sau e mai greu

Sag mir mein lieber Herr
Gesicht ins Gesicht stehen
ist leichter oder schwer?

Revers

Vorbele au înflorit în întuneric,
gândul se uită cu neliniște
pe câmpul uscat
căutând dezmințirile.

Am ajuns să fiu
un recipient sterilizat
cu vorbele voastre,
protestez împotriva tăierii copacilor
de către municipalitate.

Friptura de căprioară,
dragi contrabandiști,
o să vă distrugă ficatul.
Zeci de animale
poartă aceleași blănuri din moși-strămoși.
Lupul contrabandist
travestit în miel
cu exces de precauție
greu de explicat,
a devenit hilar.

Aplauzați-l.
gândiți-vă bine
la Turnul Verde,
la Moț Împărat,

la patru din cele șapte izvoare,
la bălți cu broaște și alte dobitoace,
la concursuri de garduri și viteză,
la sprintul final.
Întotdeauna există
un iepure domestic și un urs sentimental,
dulăi de curte sedentari,
selecție propusă de un juriu competent.

Morala complet deshidratată
gonește fără adresă
lingând ironic un fagure de miere.
L-a prins pe lup dopat
stând gură-cască,
contrabandist în relatări recente,
acum e la muzeu
l-a împăiat.

Lipsește căprioara blândă,
aleargă prin pădure
neobosită, cu blana ei curată,
mirați-vă:
un lup tâmpit băgat într-un muzeu
de-o căprioară
ce are caracterul unui leu!

Judecata oblică

Înaltă curte, nu am dovezi
despre exterminarea speciilor cântătoare.
Eu ascult în fiecare dimineață
râgâitul conform constelației,
mă încurc cu firul Ariadnei
și trag o dușcă
din cana preasfințită de cafea.

Zvonurile alunecă pe travelling,
îmi dau târcoale
rotocoale,
inocenta mea a devenit
puternic afrodisiac,
mă apasă în oase
adunată de-o viață.

Stimate Magistrat
vezi bine
misterul nu s-a dezlegat,
cuvântul
nu mă-mbrățișează.

Treizeci de spițe am înfipt
în coaja unui ou,

ca să străpung pielița albă,
să curgă rănile puroi scârbos.
Puțini sunt cei ce mă cunosc,
puțini sunt cei ce mă urmează,
lucrarea mea își are sensul ei,
puțini o înțeleg,
nu-mi pasă.

Stimate Magistrat
ai sângele uscat,
ești ponosit și adunat,
nu judeca acest proces
mai bine,
plimbă-ți limba-n altă parte.

E dimineață acum
și mâine alta dimineață,
vremelnicia ta e tânguire,
îți dau un hamster
și-o rotiță
sa fii cu grijă
la a 13-a spiță!

Moment

Îmi pare atât de bine Doamne
Că-mi dai lumina mângâierii,
Mereu intrăm în alte toamne
Și nu vedem firul tăcerii.

În viață numărate-s clipele
Destinul nostru scurt îl ducem,
Nu prețuim deloc aripele
Meschin și tainic ne conducem.

Lumina e tăcerea noastră
Cuvântul nerostit, gândul curat,
Suntem scânteii în lume-albastră
Micuți pioni din lut sărac.

Umbra

Întoarce-mă din drum,
m-a rugat umbra
agățată de copacul vieții.

Întoarce-mă fetițo
să ascultăm povești
și gânduri de copil.

De ce te-aș întoarce?
am întrebat-o fericită.
Sunt tot eu
și tu o să rămâi mereu
în urmă.
Umbra mea.

Ziua Scadenței

Ziua Scadenței
e calculată pe fila aceea,
gri-alb-negru,
fără alte variante.

Cuvântul insuportabil
e lipsit de sens,
oglinzile aburite
de păcate și bucurii
ne voalează, ne mint
și ne ascund.

Vânduți pentru treizeci de arginți,
sau umiliți
de Nepricepere și Vanitate,
ne perindăm uneori
într-o tăcere ștersă și amorfă.

Vanzători sau vânduți,
mereu închidem ochii
de frica văzutului nevăzut,
în fond,
balanța oftatului e aceeași,
sură ca florile deșertului.

Ar trebui să transformăm Kosovo
într-o grădină de flori,
să-l băgăm în trupurile noastre,
să uităm dragostea de sine
care se revarsă
ca o rană urâtă,
grea și umilitoare,
cam de vreo două mii de ani.

Dumnezeu
e mai aproape de sărăcie
decât de sclipirile aurului.

Cover Cărciumăreasa

un haiduc s-a prins în plasă
navigând spre
nouă dansatoare
cu bikini de mărgele,
„să vină nevasta”
spuse politicoș
folosind limba ca o scobitoare
după țăriile pline de cântec,
„pielea albă a Cărciumăresei
o s-o fur eu
când mi se face
de dimineață”

am lăsat timpul deschis
- o să-mi cadă părul
și dinții
sunt singură și miros
a Hărmălaie

Postfață

Lectura versurilor din volumul **Am strigat după mine** de Sanda Maria Deme, eminent medic neurolog arădean, dăruimă o prejudecată, cum că medicii ar fi deasura neliniștilor noastre, a celor „neinițiați” și-i dă dreptate lui Malreaux care afirma că nu există adulți, că suntem cu toții, toată viața, niște copii. Uite că asistăm în volumul amintit la un proces, caracteristic tinereții, de căutare a eului propriu. Titlul, o evidentă exprimare a sentimentului dedublării, de care suferim și suferă de mai bine de un secol poezii și scriitorii veacului modern implică concomitent demersul de căutare a certitudinilor pe baza cărora subiectul liric să-și găsească, să-și creeze, să-și construiască o identitate nu numai existențială – ca să spunem așa- ci și una – și de fapt, în primul rând – una estetică. De bună seamă neliniștile care sunt evocate, denunțate, în textul poetic, frica („iederea zidului”), melancolia, sunt sentimente aieva, pe care le încercă subiectul liric alături de noi, ceilalți, dar e în aceeași măsură și un gest, un motiv literar pe care poeta îl angrenează în jocul altor motive și teme din care încercă și purcede să-și articuleze universul poetic. Regăsim inventarul de rigoare al sensibilității poetice moderniste/ moderne, cu recuzita, adagii, interogații, teme cunoscute (vremelnicia noastră: „suntem călători”, „viața e puțină moarte”, „unde te duci”), chiar ideea capcanei în care se simte prins eul liric, între zi și noapte, între două lumi, „prea multe realități”, la capăt de lume. Dar totuși se adaugă și ceva personal la acestea, notația senzorială, simțurile percepând concretețea lumii („buzunar de la canapeaua vremii”), în contrast cu luarea ei în posesiune pe cale conceptuală („bucla timpului”, „timpul ne trăiește pe noi/ cine cui se dăruiește”). Tensiunea dintre conceptual și senzorial este amplificată de elementele de mit, de numere și cifre fatidice, incantatorii, de elemente create de autoare care mistifică (cu „parfum de vrăjitoare”) cu ajutorul singularizării prin nominalizare, (trecerea apelativelor la substantive proprii: Copil, Rătăcitor, Duhul, Neopritul, Foc vrăjit ș.a.m.d.), cu puterea și dezinvoltura creatorului,

care în voluntarismul său răstoarnă mersul lucrurilor, agresiunea „derrideană” a limbii față de om dobândind perspectivă inversă, a modificării regulilor și limitelor limbii după voia omului. Dorința de a-și „mobila” casa poetică cu propriile motive, mituri, alături de motivele îngerului, sau cele ale emisferelor, ale lunilor anului ș.a. sugerează sentimentul de admirație față de poezia unor autori români consacrați. De altfel, în poeme se regăsesc clare elemente de intertextualitate.

Toate acestea se produc sub imperiul dorinței poetei (a poeziei sale) de a căuta adevărul, de a-l găsi și exprima. Dar nu în aceasta rezidă calitatea poetică a scriiturii sale; ceea ce scrie este poezie nu datorită scopului, ci datorită căii – abordarea, motivele, temele, expresia figurată, tatonările- vădesc o promițătoare propensiune pentru diferite modalități de percepere și transformare în materie lirică a segmentelor realității. Astfel, e de-a dreptul intrigantă sinestezia – caracteristică mai ales modernismului, simbolismului – care duce la niște imagini fauviste, de o prospețime uimitoare („trandafiri arogați”; „pași zâmbitori”, pisica gri, soarta verde, canapeaua violetă”) ș.a.

Volumul (cu toate cele trei părți ale sale) se circumscrie unei bune tradiții moderne, insolită din loc în loc cu mici „abateri” care denotă lecturile postmoderniste ale autoarei: amestecul codurilor ligvistice – la un moment dat utilizându-se citate în franceză sau engleză, fenomenul vrând să fie explicat, justificat prin „mitteleuropenism”. Este poate aspectul cel mai productiv (alături de zona „neurolandului”, „biblioteca ascunsă a creierului meu”) al poeziei autoarei arădence (mitteleuropence) care prin amalgamarea stilului, a procedeeleor, registrelor, de la incursiuni în mitul autohton ajunge la trimiteri la contemporaneitate, chiar la „oligo” puseuri de satiră politică („literele politicii cotidiene”, „protest împotriva tăierii copacilor de către municipalitate”), micul șoc având puterea de a ne convinge că pentru viitor există rezerve și pentru altceva, altfel, mai spectaculos sau poate mai profund, din momentul în care să se fi întâlnit cu eul după care strigă, în clipa în care depășind puritatea iernilor nu se va mai ancora în „cămara amintirilor” ci va purcede fără prejudecăți, fără teamă prin „ușa din oglindă” - o imagine provocatoare pe care o propune, dar o lasă neexploată poetic/ estetic, or aceasta, odată dată la o parte ne va aduce confirmarea acestui început promițător...

Dagmar Maria Anoca

Cuprins

Rusalca	5
Război șoptit	7
Imaginabil	8
Incertitudini	9
Mesaje din Neuroland	10
Psihoterapie	12
Licurici	13
Semne de foc	14
Psihanaliza	15
Poem în verde	17
Weekend	18
Dorința	19
Fărămă de adevăr	20
Replici pentru neîncredere	21
Tu te grăbești	22
Liniștea nopții	23
Suntem călători	24
Cuvintele mele	25
Dialoguri din Eden	27
Eternul surogat	29
Existenz	31
Amăgirea	32
Închidere în tăcere	34
Rosa canina I	35
Mansarda Iluzoria	36
Neopritului	38
Skiathos	40
Vânătorul de vise	41
O zi de vacanță	42

În seara asta	44
Scamatoriile serii	46
Oglinzi de iarnă	47
Decembrie	48
Decembrie II	49
Decembrie III	51
Zilnic	53
Clip-Clap de iarnă	54
Colind pentru copil	55
Fobie de iarnă	57
Bucla timpului	59
Geamul unui gând	60
Echilibru	62
Avertisment	63
Eden online	65
Politica de seară	66
Soldatului	67
Sub soare	68
Cântecul Noptii	70
Ploios	72
Iertarea	73
Neuroland	75
Innuendo	76
Tu	78
Revers	80
Judecata oblică	82
Moment	84
Umbra	85
Ziua Scadentei	86
Cover Cărciumăreasa	88
Postfață	89